

plus

GEIR TANGEN SRDCERVÁČ

**DETEKTIVNÍ ROMÁN
PRO KOHO VEČÍREK
SKONČÍ V MÁRNICI?**

Srdcerváč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Geir Tangen
Srdcerváč – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

S R D C E R V Á Č

DETEKTIVNÍ ROMÁN

GEIR TANGEN SRDCERVÁČ

PŘELOŽILA DANIELA KROLUPPELOVÁ

PLUS

Mému synovi Danielovi
„Ty jsi můj srdcerváč...“

Ulice Haugaleite, Haugesund

Neděle ráno, 1. března 2015

Alexander Hauge Gudmundsson se pokusil otevřít oči, ale podařilo se mu jenom zamžourat. Byla neděle, poslední den zimních prázdnin a předchozí večer se parádně pařilo. Ležel v cizí posteli. Peřina, pod kterou se choulil, byla luxusní. Velká, nadýchaná, a když na ni zatlačil a pak povolil, zase se vrátila do původního tvaru. Místnost byla celá bílá kromě tmavě modrých stropních trámů a hnědé šatní skříně, která stála kousek od něj. Ta taky nebyla rozhodně levná, pomyslel si. Alexanderovi byla zima. Špičku nosu měl ledovou, ale okna byla zavřená. Na béžovém taburetu pod oknem leželo pár kousků pečlivě složeného oblečení. Jemu nepatřilo, bylo dívčí. Otočil hlavou na polštáři.

Do prdele! Copak jsem se s někým vyspal?

Opatrně natáhl ruku do druhé části manželské postele. Potřeboval si ověřit to, čeho se obával. Ucítit, že tam někdo je. Odtáhl ruku, aby děvče neprobudil. Opatrnými pohyby se pokusil otočit, aby se podíval, kdo to je. Hlava mu třeštila a celá pravá strana těla ho bolela jako po výprasku. Uniklo mu zasténání.

Několik minut zůstal ležet a jen se soustředil na to, aby se nepovracel. Pokaždé, když otevřel oči, měl pocit, že se mu do mozku zasekl obrovitý dráp a pevně ho sevřel. I když mu bylo teprve sedmnáct, nedalo se říct, že by byl zrovna nepolíbený, takže bylo vlastně celkem jedno, kdo vedle něj ležel. Za tu bolest vyřešení téhle záhady nestálo.

Přetáhl si peřinu přes hlavu a pokusil se znovu usnout. Zatožnil po době, kdy měly neděle podobu bosého pobíhání po parketách, pohodlných pyžamových kalhot, zapnutého Disney Channelu a krabice s kostkami Lega, která čekala, až ji celou vysype na podlahu v obývacím pokoji.

Alexander se nedokázal uklidnit. V místnosti bylo příliš ticho. Opatrně otevřel jedno oko po druhém. Neviděl úplně jasně, ale postupně před ním vyvstaly obrysy známé postavy. Dlouhé černé vlasy se vlnily na spící tváři. Víc vidět nepotřeboval. Tahle tmavě hnědá pleť a plné rty ho ve snech pronásledovaly několik měsíců.

Do prdele! Skončil jsem v posteli s Emilií a pamatuju si úplný hovno?

Emilie se pořád tvářila, jako by byl vzduch. Od okamžiku, kdy ji vloni na podzim poprvé potkal na jednom mejdanu, chovala k němu pouze platonicky přátelské pocity. Povídali si, chatovali a občas se i vídali, ale nikdy z toho nic nebylo. Šíleně ho to štvalo, protože Emilie nebyla zrovna vybíravá. Neměl nejmenší tušení, co se tuhle noc stalo. Harddisk byl prázdný.

Postupně se zase přihlásila nevolnost. Něco se na tomhle mejdanu stalo. Z něčeho se mu udělalo na nic. Nevěděl, jestli to byly vzpomínky nebo jen plíživá opilecká úzkost, ale měl takový neurčitý dojem, že křičel a řval na podlaze v obývacím pokoji. Mlátil kolem sebe, dokud ho někdo neuzemnil.

Sled myšlenek přerušil hluk z chodby. Dívčí hlas, okamžitě ho poznal. Byla to Veronika. To znamenalo, že je pořád na Haugaleite. Tam se konal ten mizernej mejdan. Rodiče si vyrazili na víkend do Gdaňsku a ona měla dům pro sebe.

Klidně by mohl vzbudit i Emilii. Nemohl předstírat, že se nic nestalo. Alexander se otočil v posteli a položil ruku Emilii na tvář. V ten moment mu pulz vyskočil z minima na maximum. Bylo to jako pohladit voskovou figurínu. Pleť měla studenou a ztvrdlou!

Prudce ucukl, otočil se od Emilie a s žuchnutím přistál na podlaze. Přitáhl si peřinu, přitiskl ji k sobě a posadil se. Seděl u hnědé skříně a lapal po dechu. Srdce mu bušilo jako vydešenému zajíci, málem mu vypadlo z hrudi.

Kurva, tohle se doopravdy neděje. To není pravda...

Po chvíli váhání se nejspíše postavil na nohy a opatrně si na posteli klekl vedle Emilie. Chytil ji a otočil k sobě. Z hrdla se mu málem vydral výkřik, ale zadržel ho. Bylo to, jako kdyby hýbal figurínou. Ruce i nohy zůstaly ve stejné poloze a v nepřírozených

úhlech trčely do vzduchu. Její tmavě hnědá pleť byla našedlá, jako by ji zevnitř cosi zaprášilo. Jazyk měla nateklý, vykukoval jí z pravého koutku úst. Brada byla pokleslá. Ruka, kterou měla původně položenou kolem hlavy, trčela ve vzduchu a vyčítavě ukazovala na Alexandera. Skelné oči zíraly skrz něj.

ULICE SMEDASUNDET 98, HAUGESUND

Neděle ráno, 1. března 2015

Výhled z okna kanceláře psycholožky Vigdis Nygaardové byl okázalý. Tohoto prvního jarního dne zahlédl novinář Viljar Ravn Gudmundsson plachetnici, jak klouže mlhou v úžině mezi ostrovy Risøy a Hasseløy. Na břehu úžiny Smedasundu, která odděluje od pevniny oba dva obydlené ostrovy, se dala číst historie Haugesundu. První v řadě zde stály staré budovy, kde se hned po vylovení zpracovávaly sledi. Poznamenal je zub času a mohutné zimní bouře. Dál za nimi se tyčila gigantická modrá tovární hala firmy Aibel a slunila se v ranním světle. Dělníci v ní pracovali v ropném průmyslu v Severním moři. Poté, co skončil sledí zázrak, pokračovali v budování blahobytu. Dál, na druhé straně úžiny, ležel ostrov Hasseløy s moderními luxusními byty s panoramatickým výhledem na moře.

Psycholožka v neděli žádné klienty nepřijímala. Viljar byl výjimka. Ani si nepamatoval, kdy mu Vigdis naposledy jeho návštěvy fakturovala. Nikdy se nezeptal, ale podezříval ji, že ho považuje za svého chráněnce. Člověka, kterého musela ochraňovat a opatrovat před nebezpečným světem venku.

Viljar vždycky začínal rozhovory tímto způsobem. Zády k ní s pohledem přilepenými na lodi ve Smedasundu. Měl pocit, že je jednodušší a snazší mluvit ke světu tam venku než k ní. Chopil se jednoho z parazitů, kteří se přizívovali z jeho chronicky špatného svědomí, a vytáhl ho na světlo.

„Mohl jsem ho zastavit.“

Viljar mluvil k oknu, ale cítil, že Vigdis pochopila, o čem mluví. Slyšel, jak v černé kožené židli změnila polohu.

„Myslíte...“

Vigdis zmlkla uprostřed věty. Domluvili se, že ho nebudou

nazývat jménem. *Maestro*, který před pár měsíci změnil poklidné městečko Haugesund v krvavou divadelní scénu. Obětoval sedm lidí, aby vyzdvihl své ego a stal se nesmrtelným. Viljar cítil jisté uspokojení nad tím, že se ten ďábel nestihl dožít úspěchu knihy, který následoval po sériových vraždách, že ho nádor mozku dostal dřív. „Maestro je mrtvý“ stálo na Štědrý den v nadpisu ve stojanech s denním tiskem. Lepší vánoční dárek si Viljar přát nemohl.

„Ano, Mohl jsem ho zastavit.“

Vigdis si odkašlala, což dělávala pouze v případě, když byla indisponovaná. Slyšel, že vstala a šla k němu. Vzápětí ucítil na rameni teplou ruku.

„To, co se stalo vaší kolegyni Rangveig... Nemohl jste udělat nic, abyste ji zachránil. A sestra Lotte Skeisvollové... Vždyť jste tam ani nebyl, když se to stalo.“

Otočil tvář k Vigdis. V obličejí se jí objevil prchavý posmutnělý úsměv. Položil svoji ruku na její dlaň a stiskl.

„Ne. Já vím, že jsem mu nemohl zabránit v tom, aby je zabil... Ale mohl jsem zastavit tu zatracenou knihu. Víte, požádal mě, jestli by se mnou mohl mluvit. Chtěl se vypovídat. Kdybych se s ním setkal ve vězení, mohl jsem ho nějak přimět k tomu, aby pochopil, jak je šílené zveřejnit to, co se stalo, jako levnou zábavu.“

Viljar se znovu podíval do úžiny Smedasund. Plachetnice, kterou očima sledoval, mu zmizela z dohledu u budovy Pobřežní správy. Venku byl šedý a mlhavý den, okraj přístavního můstku bičoval déšť. Pokud by haugesundské počasí někdy získalo lidskou podobu, byl by to bezpochyby alkoholik. Možná kvartální alkoholik, který občas vydrží na suchu, ovšem bez sebemenší naděje, že to bude mít delšího trvání. Vigdis si povzdechla. Námitky slyšela už dříve.

„Myslím, že se mýlíte. To byl přece jeho motiv. Pokud by se vydání knihy zastavilo, celý jeho projekt by padl. Nedosáhl by vůbec ničeho.“

V tom Viljar viděl určitou logiku. Samozřejmě se nedostane nikam, ale může to přinejmenším zkusit.

„Možná máte pravdu. Já na tom navíc nejsem nejhůř. Já mám vás, vy mě tady slepujete dohromady, když se zhroutím. Lotte je na tom mnohem hůř...“

„Řekla jsem, že za mnou může přijít, když bude chtít. Vždyť víte. Pokud si bude potřebovat s někým popovídat, samozřejmě.“

Viljar cítil, jak ho brní prsty. To bylo bolavé místo. Lotte nebyla v pořádku. Dělal, co mohl, ale ona se pokaždé uzavřela do sebe, když jenom naznačil, že by měla vyhledat pomoc.

„Ona má mě.“

Znovu se otočil. Tentokrát vykročil směrem k černé kožené židli, která stála uprostřed místnosti. To bylo pro Vigdis znamení, že je připravený se otevřít. Že teď je řada na ní. Vigdis na chvíli zaváhala, ale nakonec se posadila na židli proti němu. Mezi nimi stál opotřebovaný stůl z borovicového dřeva z počátku sedmdesátých let.

Vigdis si sundala své hippie brýle a položila je na stůl. Bezpochyby byly cool, když byla mladá a radikální, neholila si podpaží a nosila malý rudý batůžek ve stylu Mao Ce-tunga s ubaleným jointem ve vnitřní kapse. V roce 2015 s tím vším ovšem vypadala jako živoucí přežitek, který trochu moc tlačil na to, aby si uchoval image. Od doby, kdy byla skutečně radikální, ji dělilo už čtyřicet let a stejně tolik vydělaných milionů.

„Vidáte se často? S Lotte, myslím.“

Viljar se ošil. Slíbil Lotte, že neřekne nic o tom, co mezi nimi bylo. Ona byla policistka. Musela být silná. V jejím světě taková věc znamenala trhlínu na fasádě, profesní sebevraždu. Lotte skutečně potřebovala někoho jiného než jeho, s kým by si mohla promluvit o tom, co se stalo s její sestrou. On dovedl poslouchat, ale nedokázal jí dát správnou odpověď. To, co potřebovala slyšet.

„Viljare...?“

Viljar se přiměl k tomu, aby na to už nemyslel, a odpověděl upřímně, aniž by přitom Lotte nějak ublížil.

„Ano. Vidáme se často. Velmi často. Ona mluví, já poslouchám. Je to fajn, ale nemyslím si, že je to pro ni cesta správným směrem. Už je zpátky v práci a jede naplno. Podle mě je na to

příliš brzy. Je pořád jenom stín té vyšetřovatelky, kterou bývala dřív.“

Vigdis vypadala zamyšleně. Chystala se položit Viljarovi novou otázku, když se mu v kapse rozezvonil telefon. Zastrčil si blondaté vlasy v délce po ramena za uši a vytáhl mobil. Byl to jeho syn Alexander.

Viljar cítil hřejivé teplo v hrudi, zároveň však i neklid, jakési bodání v zátylku. Tak to bylo s Alexem vždycky. Radost a obavy, úleva a úzkost.

„Ahoj Alexi!“

Viljar nasadil povzbudivou masku. Tu bezstarostnou radost, že se mu syn ozval, musel maličko předstírat.

„Do prdele, tati! Musíš sem přijet. Můžeš sem dojet a vyzvednout mě?“

Neklid, který byl původně jen nepříjemný pocit, vágní předtucha, zasáhl srdce jako tupý úder. Vstal ze židle a znovu došel k oknu.

„Stalo se něco, Alexi?“

Syn zprudka dýchal. Nedokázal najít ta správná slova. Když ze sebe nakonec dostal to, co mu znemožňovalo promluvit, zněl jeho hlas malátně.

„Ser na to, tati. Nemůžeš sem prostě přijet? Potřebuju pomoc.“

Viljar vyloupl kousek uschlé barvy z parapetu. Typický Alexander. O co jde, nepoví, jenom čeká, že mu všichni budou k dispozici, jak si řekne. Sedmnáctiletý chlapec byl produktem současného světa, kde se každý zajímal jen sám o sebe.

„Ne, dokud mi neřekneš, o co jde. Neodejdu ze schůzky, jestli nejde o nic vážného. Vyzvednu tě potom, jo?“

„To je nějaká schůzka důležitější než tvůj syn, co? Já jsem v krizi. Jsem v Haugaleite. U Veroniky.“

Viljar předstíral, že neslyšel obvinění, jaký je špatný otec.

„Přijedu za chvíli, Alexi. Ale musíš mi říct, co se stalo“

Na druhém konci nastalo ticho. Vteřiny plynuly. Viljar se už chystal zeptat znovu, když uslyšel, jak chlapec na druhém konci šeptá.

„Tati, já se probudil v posteli s Emilií. A teď je mrtvá.“

Na malý okamžik existovala pouze tato slova. Svět se zastavil a zadržel dech.

„Leží tady a je mrtvá. Taková ztuhlá.“

Poslední věta Viljarovi zněla v uších, když se hnál ze dveří dolů po kamenných schodech. Za běhu vylovil klíče od auta. Běžel, co mu síly stačily, na druhý konec vnitřního přístavního můstku, kde parkoval.

Vrchní vyšetřovatel Policejní bezpečnostní služby Harald Samuelsen sledoval pohyb cíle se zájmem. Světlovlasý hubeňour s vlasy sčesanými dozadu v luxusním přiléhavém ohozu. Hotový Christopher Walken navlečený v upnutých šatech. Bylo sotva deset dopoledne, ale Samuelsen po několika hodinách v autě už cítil, jak mu tuhnou záda. Sundal si brýle s malými kulatými obroučkami, z malé černé tašky přes rameno značky Royal RepubliQ vylovil hadřík a dal se do čištění. Dával si na čas. Někdo pokuřuje, někdo bubnuje prsty o volant. Harald Samuelsen si čistil brýle.

Černé vlasy po ramena a brýle značky Tiger of Sweden s jemně modravým odstínem vyšetřovateli mezi kolegy vynesly přezdívku „Ozzy“. S tím se dalo žít. Jediné, co se počítalo, byla váha masa. Muž, kterého toho rána sledoval, měl peníze a vazby na extrémisty. Harald se otočil ke kolegovi.

„OK... Tohle je třetí pobočka Money Transfer, do které vešel v průběhu jediné hodiny. Už jsem viděl, co jsem potřeboval. Zachytili jsme nějakou pravidelnost?“

Kolega pozoroval vozidla, která se táhla jako šneci v řadě dolů po třídě Grønlandsleiret směrem k ulici Schweigaardsgate. Pak přímo vedle nich zastavila tramvaj a na několik vteřin zakryla výhled.

„Hm... První neděle každý měsíc. Čtyři tyhle pobočky mezi devátou a dvanáctou. Pokaždé čtyři stejné pobočky.“

Jeho pohyb sledovali už dlouho. Pobočky Money Transfer byly malé filiálky zahraničních fondů cenných papírů, bank nebo investičních společností. Byly řízeny ze zahraničí. Dohlížet na ně měly jejich místní úřady. Což norské kriminálce ztěžovalo mož-

nost přísnější kontroly převodů. Kriminálka měla podezření, že peníze odsud šly na financování pravicové extremistické organizace Norský odpor do buňky v Haugesundu. Harald Samuelson odložil hadřík do pouzdra, aniž by přitom spustil oči ze stánku, který měl otevřeno i v neděli.

„A všechny čtyři pobočky mají majitele ve stejné zemi?“

„Ano, patří maďarské *Mezeti Investa*. To je všechno, co víme. Maďarská policie slíbila, že se jim podívá na zoubek, ale nic se neděje. Nemáme k ničemu přístup.“

„Maďarsko? V Oslo nemáme moc Maďarů, ne?“

Harald Samuelson posunul hlavu blíž k oknu, aby lépe viděl. Vycházející ranní slunko ho přimělo zamžourat.

„Majitelé nejsou Maďaři. Jsou to Iráčané, Syřané, Bosenci, Srbové, Marokánci... Vždyť víte. Výměna obrazovek mobilů ani prodej novin v jazyce urdu nevynáší tolik, aby se projížděli v audinách, abych tak řekl.“

Harald otevřel dveře od auta. Viděl už dost. Venku se sehnul k okénku na straně řidiče a kolega ho stáhl.

Sledování rejdařského synka a dědice několika miliard Jana Sigfreda Bergersena bylo jen jediným dílkem ve velké skládance. Chlapík byl dost mazaný na to, aby nedělal nic nezákonného, ale na co svoje peníze používal, bylo mimo zájem pouze v případě, pokud nešlo o financování teroristů.

„Můžete zrušit sledování. Není zakázané financovat tuhle organizaci, ale pokud tyhle místní buňky dostanou najednou do rukou velké množství peněz, stává se z toho potenciální hrozba. Musíme mít pořád oči na stopkách, ale zatím necháme Bergerse na být.“

Samuelson vyrazil pěšky směrem k železničnímu terminálu s vlaky směřujícími na letiště v Oslo. Musel stihnout letadlo, které odlétalo ve 14:40 z letiště Gardermoen do Haugesundu. Do těchto končin totiž směřovalo další pátrání.

Ve vlaku se posadil do křesla v tiché zóně a vytáhl iPad. Procházel si informace, které získali o téhle pravicové extrémistické organizaci. Informátor, který působil v Oslo v buňce Norského odporu, tvrdil, že západonorská buňka, která měla sídlo v Hau-

gesundu, má k dispozici značné sumy, což členům umožňuje plánovat a provádět rozsáhlejší akce. Tímto způsobem se policisté dostali až k rejdařskému synkovi Bergersenovi. Jeho minulost, kdy na přelomu tisíciletí aktivně působil v organizaci Vigrid nebyla žádným tajemstvím. Vigrid je norská organizace založená na staroseverské mytologii a rasových principech. Bývá řazena mezi organizace stranící neonacismu. Od chvíle, kdy se před pěti lety na třístránkové reportáži v jednom bulvárním listu Bergersen od svých původních postojů distancoval, ho s extrémisty už nikdo nespojoval.

Jan Sigfred Bergersen se narodil a vyrostl v Haugesundu. Skupina, kterou u bezpečnostní služby vedl Harald Samuelsen, se snažila objevit přímé spojení s buňkou ve městě. Zatím však jediné, po čem mohli jít, byl Bergersenův kontakt, kamarád z dětství Geirmund Bakken, který byl stávajícím šéfem buňky.

Harald zavřel složku. Vzhlédl k informační tabuli s odlety umístěné přímo ve vlaku. Let společnosti SAS SK-308 do Haugesundu měl třicet minut zpoždění. No aby ne. Na začátku března se do Haugesundu nikdo nepožene.

ULICE HAUGALEITE, HAUGESUND

Neděle ráno, 1. března

Prsty se mu nezvladatelně chvěly. Dýchal zprudka krátkými nádechy. V ložnici jako by došel vzduch. Alexander se snažil zaměřit pozornost na cokoliv jiného než je postel, ale pohled se mu jako střelka kompasu neustále vracel k tělu, které tam leželo. Emilie byla z části zakrytá peřinou, ale hlava, ramena a levá část hrudi a paže, která na něj ukazovala, byla z místa, kde právě stál, dobře vidět. Bylo to groteskní. Děsivé. Tak neskutečné, že se s ním vůbec nedokázal srovnat.

Emilie byla mrtvá. Zešedlé oči se mu jako dračí drápy zatínaly do páteře pokaždé, když se k ní otočil zády. Tohle byla přesně ta chvíle v životě, o které s ním otec mluvil. Chvíle, která nemá tlačítko *Reset*.

Místnost se s ním zatočila, udělalo se mu mdlo. Pokusil se najít svoje šaty, ale ty na taburetu složené nebyly. Tam byly jen Emiliiny. Alexander bezcílně přeshlapoval po pokoji. Docela nahý s mrtvou holkou v posteli.

Bloudil pohledem po pokoji. Všechno to bílé vybavení, stěny, ložní prádlo a nábytek se vpíjelo do sebe, měl pocit, že tu uvízl zapouzdržený mezi čtyřmi stěnami. Zpod postele vykukoval kus modrých džínů. Doběhl k nim a se škubnutím vytáhl svoje šaty, které se tam válely zmuchlané do velké koule. Z košile byly cítit zvrátky, ale to bylo Alexanderovi úplně jedno. Natáhl ji na sebe s ostatními ušmudlanými kusy oděvů.

U dveří se zastavil. Dýchal zrychleně. Nedokázal se uklidnit a v klidu se nadechnout a vydechnout. Když se chystal odejít z pokoje, opět zaslechl hlasy.

Do prdele!

Okno... Alexander obešel postel a došel k oknu. Otevřel ho a po-

díval se dolů. Vedle okna byl namontovaný požární žebřík. Byl složený do tvaru ocelového trámu a vedl dolů ke květinovému záhonu, který ležel o pět metrů níže. Alexander se chytil okraje ocelového trámu, aby požární žebřík roztáhl, ale ten byl dole k něčemu uchycený a ani se nehnul.

Snahu dostat se nepozorovaně pryč z domu musel nakonec celý frustrovaný vzdát. Nemohl udělat vůbec nic. Hlavou se mu mihla otcova kárává slova o přiznání vlastních chyb, přijetí trestu a poučení. Kdyby si tak pamatoval, co se tady minulou noc stalo! Vrátil se ke dveřím z ložnice a opatrně je otevřel. Nikoho neviděl. S úlevou proklouzl mezi dveřmi a zavřel za sebou. Vydechl a ramena mu poklesla.

„Alexi...? Co tady kurva děláš?“

Veroničin vzteklý ječák byl jako kopnutí do kolen. Nohy se mu podlomily. Chytil se dveřního rámu a pomalu se otočil k místní krasavici.

Veronice se v obličejí zračilo opovržení, ale vzápětí se jí vrátil bezvýrazný nic neříkající výraz. Dlouhé plavé vlasy jí splývaly od pěšinky na straně hlavy přes pravé rameno v pracně načesaných vlnách. Výdaje na elektřinu za spotřebu žehličky na vlasy zřejmě představovaly v rodině Østensjøových samostatnou položku. Veronika byla drobná, i s jehlovými podpatky měřila sotva metr šedesát. Umělé řasy měla tak těžké, že udržet otevřená víčka bezpochyby vyžadovalo práci svalů. Pohled na ni by si Alexander nejraději odpustil.

Odpověděl vyhýbavě. Úzkost, která následovala kocovinu, a myšlenka na to, co na Veroniku čeká za dveřmi, vzpomínky na včerejšek ještě víc zamlžila.

„Copak jsi do prdele nevypadnul už včera? Dost mě sere, že se tu ještě poflakuješ.“

Udělala pár kroků směrem k němu, stoupla si na špičky a nakoukla mu přes rameno.

„Je tam Emilie?“

Veronika teď mluvila vyšším hlasem a očima přeskakovala mezi ním a dveřmi za jeho zády. Otevřel pusku, aby odpověděl, ale právě v tu chvíli sešli po schodech dva týpci a postavili se

vedle Veroniky. Ingar a Eivind. Stejně jako Veronika byli o pár let starší než Alexander. Eivindův hrudník napínal látku mezi knoflíky světle modré košile až k prasknutí. Košile mu byla příliš těsná, to by byl přesnější popis.

Za ním stál Ingar, stejně rovný a nezlomný jako kamenný pomník krále Haralda za orkánu. Byl vysoký a štíhlý se světlými vlasy. V účesu měl tak půl balení pomády a ledově modrýma očima pozorně sledoval okolí. Veronika se otočila na oba chlapce. Výprskla:

„Věřili byste, že se Alex v noci vetřel Emilii? To mě teda poser!“

Žádný z kluků neodpověděl, ale Eivind rychle přikročil k Alexanderovi. Byl známý tím, že vybuchuje rychleji než střelný prach. Alexander si tipoval, že už má pevně sevřené pěsti. Ingar položil Eivindovi ruku na rameno, aby kámoše trochu zklidnil. Přátelsky se na Alexandera usmál a zeptal se, jestli je to, co Veronika řekla, pravda.

Alexander byl vyděšený k smrti. Kdyby odpověděl, že ano, měl by Ingar jen málo možností, jak Eivinda zastavit. Více než metrák svalů a IQ někde hodně hluboko pod stovkou nebyla dobrá kombinace. Alexander věděl, že by se k tomu měl postavit zpřímá a říct pravdu, jenomže zbaběle vycouval dřív, než stihl vyhodnotit následky.

„Ne. Fakt netuším, kde je Emilie. Určitě bude doma nebo...“

Snažil se ty tři uklidnit, ale to se mu rozhodně nepodařilo. Chodba se najednou zúžila, stěny se přiblížily. Veronika zavrtěla hlavou a namířila na něj obviňující prst.

„Co to kurva meleš? Co mi chceš nakecat? Já vím, že tam Emilie je. Včera jsem jí půjčila klíč.“

Alexander se snažil pokud možno zmizet v rohu, ale pořád zapíral. Eivind se nadechl. Ingarovi naskočily na čele skeptické vrásky, když si uhlazoval světlé vlasy. Podal Veronice svůj chytrý mobil a ukázal na zelenou ikonu Emiliina čísla v seznamu kontaktů.

„Brkni jí. Jestli je doma, tak se to nedorozumění hned vysvětlí. OK?“

O deset vteřin později uslyšeli všichni, jak začala Adele do světa vyzpěvovat *Hello*. Do světa, který se nacházel přímo za

Alexanderovými zády. Eivind ho surově odhodil stranou a přitiskl ke stěně. Podpažím tiskl Alexanderův ohryzek. Veronika se rozhodnými pohyby prodrala mezi nimi dovnitř do ložnice. Ingar zůstal nerozhodně stát vzadu.

Veroničin výkřik byl ten nejděsivější zvuk, jaký kdy Alexander slyšel. Vykřikla třikrát. Pořád stejně vysoko a stejně pronikavě. Při posledním výkřiku se prudce otočila a vrhla se přes práh. Křik přešel do chroptění. Veronika zvracela na parkety. Na Alexandera všichni zapomněli, oba chlapci vtrhli do místnosti.

Tohle byla Alexanderova šance. Rozhodl se mnohem dříve, než rozum stihl zpracovat náhlý impuls. Třemi rychlými kroky se dostal ke schodišti do haly v přízemí. Klouzal a klopýtal po schodech, za ním se ozýval řev.

Doběhl k domovním dveřím a uslyšel, jak na schody spadlo vodítko. Dveře byly zamčené. Zoufale zalomcoval kulatou klikou, aby se dostal ven. Ve snaze odemknout otočil klikou, ale v tu chvíli ho srazil Eivindův mocný úder do zad.

Dveře se rozletěly. Alexander z nich doslova vypadl a přistál ve štěrků na přístupové cestě spolu se sto kily živé váhy na zádech. Hrubý štěrk a drobné kamínky mu rozedraly tvář. Hned na to přišly první údery zezadu do hlavy a do boku. Alexander slyšel zvuk praštících kostí, jak se mu pod zaťatými pěstmi lámala žebra, když následovaly další údery do zad.

Najednou tlak povolil. Jako by se ten, kdo na něm seděl, zvedl. Alexander otevřel oči a uviděl troje černé vojenské boty. Kousek za nimi na hrubém štěrků stál pár zelených ošuntělých zelených kecek, které okamžitě poznal.

„Tati...“

POBŘEŽNÍ STEZKA VE SKALSVIKU, HAUGESUND

Neděle dopoledne, 1. března

Terje Nitter věděl, že je obklopený idioty...

To už byl jeho osud. Všechno musel vymyslet sám. Sám musel plánovat, promýšlet, hodnotit, analyzovat rizika. V dnešní době dost zoufalý úkol. Byl šachistou s šachovnicí plnou nepoužitelných pěšců.

Lákalo ho nechat je, ať se v tom plácají sami, po tom všem, co se stalo na včerejším mejdanu, jenomže je potřeboval. Jen nerad si to přiznával, ale vypěstoval si závislost na jejich pidimozcích.

Terje Nitter pomalu kráčet podél moře po pobřežní stezce v severní části města. V zátoce Gardsvik minul dva prohnilé přístřešky pro lodě přímo naproti ostrovu Vesteholmen. Ostrov vystupoval z mlhy jako pouhý šedý stín, koupal se ve vlnách. Stezka vedla vzhůru směrem k ulici Gauldølavegen. Terje pozdravil mladý pár, který se tu procházel s kočárkem. Prohodil s nimi pár slov a loudavým krokem pokračoval v cestě. Snažil se soustředit na to, co musel vyřešit. Musel se do toho vložit. Jednat. Nebo se všechno rozsype.

Smrt Emilie Vormedalové krásně zapadala do řady přiblblých iniciativ, které přitahovaly nežádoucí pozornost a přiváděly na jejich stopu policii i tisk. Tohle rozhodně nechtěl. Proklínal svoji neuvěřitelnou naivitu. Mělo ho napadnout, že k něčemu takovému může dojít. Měl důkladně vyhodnotit rizika. Velmistr musí vždycky promyslet několik tahů dopředu, pojistit se a zajistit si pozici tak, aby měl pořád dost možností. Terje Nitter jasně viděl, že se choval jako naprostý břídil. Slepě spoléhal na ideály a základní hodnoty v organizaci. Vášnivé zaujetí, anonymita a loajalita. Pro něj bylo nepředstavitelné, že by je mohl porušit, ale jak zapálení pro věc věci byli ostatní?

Došel posledních pár metrů na vrcholek kopce nad zátokou Skalsvik. Tam odbočil a udělal si další procházku k majáku na Kvalenu. Vlastně si zašel. Ploché kameny na pobřeží byly mokré a kluzké, ale přesto se na ně posadil. Kochal se výhledem na valící se vlny, které narážely na břeh.

Svěží vzduch nad mořem ostřil smysly. Díky tomu dokázal myslet v souvislostech, víc do hloubky. Existuje jedna možnost, pomyslel si Terje. Řešení, které by jim poskytlo potřebný čas. Aby mohli znovu začít, jakoby se ta včerejší osudová událost vůbec nestala. Obětní černý pěšec na poli, které se nedá udržet.

Rozvíří to nějaké kruhy na vodě, ale rozhodně nepůjde o hrozivou vlnu, která všechno smete. Jde o omezení škod. Bylo jich tak málo, nemohli si dovolit někoho ztratit. Teď, čtyři dny před akcí byl čas nedostatkovým zbožím.

Hustý déšť se řinul z oblohy v drobných kapičkách a lezl mu za límec nepromokavého pláště. Terje se pomalu postavil a přihrbil se, aby se chránil před poryvem větru od Severního moře. Uvědomil si, že od okamžiku, kdy se rozhodl, cítí v těle zvláštní rozechvění. Byla to úleva.

Myšlenky mu zabloudily ke knize, kterou zahlédl na stojanu v knihkupectví Norli v Haraldově ulici. *Neviditelný muž ze Salemu*. Terje přelétl očima zadní stranu obálky. Příběh muže, kterého neměli najít. Muže, který se zdánlivě ztratil v minulosti, ale pořád se pohyboval ve stínu.

Tam mělo stát Haugesund, ne Salem, pomyslel si Terje Nitter a otočil se zády k městu, které čekalo na svítání.

ULICE HAUGALEITE, HAUGESUND

Neděle dopoledne, 1. března

Komisařka Lotte Skeisvollová pochopila, jak bídne na tom je hned, jakmile projela zatáčkou na úzké spojovací cestě směrem k ulici Vestevegen k číslu 53 a uviděla policejní pásy, které pohlávaly ve větru. Povolila plynový pedál. Klouby na rukou, kterými křečovitě svírala volant, jí zbělely. Zalapala po dechu. Auto zastavilo uprostřed kopce a začalo pomalu couvat dolů.

Vedoucí oddělení kriminalistické techniky v Haugesundu, Åse Fruholmová se po ní podívala. Usoudila, že Lotte bude dočasně indisponovaná a rozhodným pohybem zatáhla ruční brzdu. Pneumatiky zaskřípaly na šterku a vůz zastavil.

Lotte sklonila hlavu a zhluboka se nadechla. Dlaněmi si promnula obličej a sotva slyšitelně zamumlala omluvu. Cítila, jak ji kostnaté prsty Åse Fruholmové chytily za pravé rameno a zlehka je přátelsky stiskly.

Měsíce od sestřiny vraždy představovaly jeden dlouhý pád až na dno. Dantovo peklo, kde ji všechny cesty vedly stále blíž k propasti její vlastní viny, sebeobviňování a černočernému svědomí. Poté co se trochu vzchopila a začala znovu pracovat jako vyšetřovatelka, měla pocit, jako by se plácala ve vodě a začínala se topit. Nešlo to dobře a vedení policie uvažovalo, jestli může zůstat u své práce. Často celé hodiny jenom seděla v kanceláři, aniž dokázala udělat jednu jedinou jednoduchou věc.

Všechny ty děsivé pocity spustil příjezd na místo činu. První jednotka podala hlášení v 9:30 a vyžádala si pomoc techniků. Podezřelé úmrtí.

Dvacetileté děvče jen zřídka kdy umírá přirozenou smrtí. Prasákání policejní vysílačky probralo Lotte Skeisvollovou ze zadu-

mání. Místní policejní okrsek stále ještě nezačal používat nové digitální nouzové spojení. Zatím se držel analogové sítě.

„Koukám, že jsi zaparkovala dole na cestě. Děje se něco?“

Lotte ze sebe setřásla své demony. Zdvihla hlavu, narovнала tělo a chopila se mikrofonu, který byl upevněný v držáku.

„Všechno je v pořádku, Knute. Rozhodli jsme se, že zaparkujeme tam dole. Nechtěli jsme jezdit autem tak blízko k místu činu.“

Koutkem oka zahlédla, jak ji Åse Fruholmová překvapeně sleduje ze sedadla spolujezdce.

„Rozumím. Předáme vám tady veškeré informace.“

Lotte zacouvala dolů na malý šterkovaný prostor pro otáčecí automobilů vedle transformátoru. Zastavila, zapnula si knoflíky na uniformě a vystoupila. Déšť jí začal bubnovat do kapuce, schoulila se před nápoem větru. Těžké šedé mraky ležely nad mořem a vysoké vlny narážely do přístavního můstku dole u ostrova Killingøy. Bílé zpěněné vrcholky vln se vrhaly na břeh ostrova Sørhaugøy, kde stála místní kulturní památka, maják Tonjer a ve své samotě čekala na letní návštěvníky muzea. Maják byl celý zahalený v šedi, jak to ostatně bývalo v březnu obvyklé.

Lotte kdesi za zády zaslechla bouchnutí zavíraného zavazadlového prostoru. Otočila se. Drobná postava Åse Fruholmové se ztrácela ve žluté plášťence, která jí dosahovala až ke kotníkům. Velký kovový šedý kufr s vybavením pro ohledání místa činu stál vedle ní. V Lotte to vyvolalo pocit, jako by se dívala na opuštěného přistěhovalce na Ellis Islandu. Kovový kufr dosahoval té hbité ženě až k pasu. Lotte se sklonila, aby kufr zvedla, ale šéfka techniků na ni jen našťavaně sykla.

Åse Fruholmová toho snesla hodně, ale nikdy ne, aby s ní někdo jednal jako s křehkou ženou. Z kapsy plášťenky vytáhla cigaretu a otočila se zády k větru, aby si mohla zapálit. Se strohým výrazem ve tváři a cigaretou v koutku úst se chopila kufru a vyrazila vzhůru do strmého kopce. Kolem ní se sem tam objevil obláček kouře. Nejspíš když se potřebovala nadechnout, pomyslela si Lotte.

Zastavily se před policejními zátarasy. Lotte zdvihla pásku, aby pustila Åse dovnitř. Zároveň přitom narovnála místa, kde se páska překroutila, aby visela úplně rovně. Zůstala stát za zátarasem a sledovala Åse Fruholmovou, jak dělá posledních pár kroků a mizí v bílé vile.

Skupinka mladých lidí, kteří byli nejspíš v domě ve chvíli, kdy se to děvče našlo, postávala před zátarasem. Na sobě měli jen lehké šaty a trásli se chladem. Byli promočení na kůži. Služebně nejstarší kolega Lars Stople se chystal zaznamenat ústní výpovědi. Došla k němu a prohodila s ním pár slov. Bylo důležité výpovědi zaznamenat dříve, než si mládež spolu všechno prodiskutuje. Vzadu stála skupina dospělých, hovořili spolu. Jeden z nich, podsaditý chlapík, od pohledu nejspíš třicátník, přistoupil k Lotte a Larsovi. Představil se jako Trond Anfinssen. Soused a rodinný přítel.

„Můžete si půjčit můj dům, pokud si potřebujete s někým promluvit. Bydlím přímo tady dole,“ řekl a dodal: „Aby ti mladí úplně nepromokli.“

Trond Anfinssen ukázal na okrově žlutý starší dům níže v kopci a Lotte přikývla. Pokud by se dostali pod střechu, vyplnili by formuláře s výpověďmi rychle a efektivně. Řekla Larsi Stoplemu, aby si vzal lidi a pustil se do práce.

Lotte hledala Viljara. Zahlédla ho nahoře v kopci. Stál tam se svým synem Alexanderem. Vypadalo to skoro, jako by se k sobě pevně tiskli. Došla k nim. Åse Fruholmová a soudní lékař musí nejprve ukončit práci v domě, aby Lotte mohla začít s vyšetřováním. Pozdravili se s Viljarem krátkým pokývnutím hlavy. Přirozenější by bylo objetí, byli si hodně blízcí.

Viljarovi se světlé vlasy lepily na tváře a světlé šedý plášť měl na ramenou a na zádech velké tmavé skvrny od deště. Alexander se celý chvěl a trásl. Lotte si všimla, že má oteklou pravou část čelisti a červený šrám v obličejí. Chlapec na sobě měl tenkou rezavě červenou mikinu. Ztěžklé promočené džíny ho táhly na bocích. Položila mu svoji dlaň na hřbet ruky.

„Nemáš tady někde suché šaty?“

Alexander odtáhl ruku a přitáhl si ji k tělu. Choval se odtážitě a mrzutě.

„Jsou uvnitř v domě. Mi ani nedovolí, abych vzal vlastní bundu, kurva.“

„No tak!“ Viljar se přísně podíval na chlapce. „Dávej si pozor, jak mluvíš! I když je Lotte naše známá, budeš s ní mluvit slušně, je tu pracovně.“

Alexander se na otce zamračil a rezignovaně potřásl hlavou. Lotte zlehka pokývla a řekla Viljarovi, že je to v pohodě. Déšť sílil, kolem nich se z oblohy valily proudy vody. Zvuk kapek padajících do kaluží byl jediným svědkem ubíhajícího času. Lotte ulomila uschlou větvičku z blízké břízky. Točila si s ní v prstech.

„Viděla jsem tvoje auto dole v zatáčce. Alexander může jít klidně dolů a ohřát se, dokud budeme pracovat na místě činu.“

Viljar si vytáhl krabičku žvýkačického tabáku, vyndal jednu porci a ukázal na dva policisty, kteří stojí u vchodu do vily.

„Ptali jsme se jich, ale řekli nám, že musíme být k dispozici tady nahoře.“

Pokyny první jednotky na místě činu byly přísné. Jednalo se o nález o mrtvého těla. Lotte si uvědomila, že hlídka jednala přesně tak, jak jednat měla. Pokynutím ruky k sobě přivolala jednoho z policistů, který k nim spěšně přiběhl. Byl to nováček, ještě student policejní akademie, byl tady na praxi. Lotte zachytila, že se mu oči lesknou napětím. Nebyl schopen zakrýt, jak moc ho tahle situace vzrušovala.

„Můžete mi říct, jak to tady vypadalo, když jste sem dorazili, co jste udělali při šetření v domě?“

Mladý muž začal odříkávat věty, jako by právě vykonával ústní zkoušku. Správně, strnule a přesně podle předpisů. Lotte se okamžitě zalíbil.

„Oblast kolem místa činu je zajištěná a ohrazená. Uvnitř byl jenom službu konající lékař, aby konstatoval, že to děvče je po smrti. Zajistili jsme také nejbližší okolí,“ dodal.

„Ano. Dobře... *První pravidlo* jste dodrželi?“

Lotte viděla, že se student ještě více narovnal v zádech. Tohle byl člověk podle jejího gusta.

„Do puntíku, paní komisařko.“

Lotte přikývla a poslala ho zpátky na jeho místo. Všimla si, že se na ni Viljar tázavě dívá.

„Jaké sakra první pravidlo?“

Lotte se usmála. Líbilo se jí, když byl zvědavý.

„Vyhledat, zajistit, shromáždit stopy, které ozřejmují skutečný průběh trestného činu, vinu viníka i nevinu dalších osob.“

„Ehm...?“

„Tohle je první pravidlo. Určuje, co udělá první jednotka na místě činu. Líbí se mi. To pravidlo... Je stručné a jasné.“

Viljar potřásl hlavou. Stihla zachytit, že i Alexander obrátil oči v sloup.

Pak Lotte zazvonil mobil. O pár metrů odstoupila od ostatních. Telefonovala Åse Fruholmová, žádala ji, ať si oblékne speciální oděv určený na šetření na místě činu a zajde za ní do prvního patra. Lotte přitakala a zamávala Viljarovi a Alexanderovi. Sešla níž ke studentovi policejní akademie a požádala ho, aby pustil Viljara s Alexanderem dolů k autům a aby zajistil, ať Alexanderovi někdo donese bundu. Bez dotazů jenom krátce přikývl.

Než se Lotte sklonila, aby prošla pod zátarasy, požádala Viljara s Alexanderem, aby počkali v autě, dokud jim neřekne.

„Dohlídni, ať se ten kluk trochu zahřeje,“ řekla tiše, než od nich odešla.

ULICE HAUGALEITE, HAUGESUND

Neděle dopoledne, 1. března

Před vstupními dveřmi se Lotte Skeisvollová zastavila. Uhladila si pracovní oděv a upravila šňůrku na okraji světle modré sítky na vlasy. Pohledem si ověřila, že obě nohavice dobře zakrývají boty. Všimla si, že návlek na botu na jedné nohavici byl upevněný o pár centimetrů výš, než se patřilo, a upravila ho. Takovéhle věci ji uklidňovaly. Pomáhaly jí dostat mozek do správného stavu, zahnat všechny ty bolavé myšlenky.

Ve vstupní hale stál Knut Veldetun a dohlížel na to, aby se do domu nedostali nepovolané osoby. Pozdravil ji krátkým pokývnutím. Bývala by ocenila přátelský úsměv, ale situace nebyla nakloněná projevům osobní přízně.

Ukázal Lotte cestu tmavou chodbou, ve které byly patrné stopy po mejdanu, ke schodišti do patra. Cestou minula koronera, plešatého staříka v šedém obleku, který vždycky radši mlčel. Žádné pocity, jen přísně sevřená ústa, to bylo vše, co se dalo přechíst v tváři toho starého barda.

Nahoře na schodech stála Åse Fruholmová a čekala na ní. Zamávala Lotte a rukou jí naznačila, ať ji následuje do ložnice, kde ležela Emilie Sand Vormedalová.

Když Lotte vešla do místnosti a uviděla děvče, jak tam leží v posteli, zastavila se a na pár vteřin se zarazila. Dívka ležela v podivně překroucené poloze. Peřina spadla na zem, takže nahé tělo teď bylo odhalené. Plet vypadala jako zkamenělá vulkanická krajina. Ústa otevřená, zamrzlá v zoufalém nádechu.

Åse Fruholmová došla k Lotte a postavila se vedle ní. Zdálo se, že si ani nevšimla, jak Lotte zaváhala.

„Emilie Sand Vormedalová. Dvacet let. Dcera Torsteina

a Anny Vormedalových, adoptovaná z Etiopie. Do Norska se dostala jako jedenáctiletá.“

Lotte přikývla. Chápala souvislosti. Setřásla ze sebe představu žalem zdrcené adoptivní rodiny. Taková tragédie poté, co dostali dívku do bezpečného Norska.

„Našla jsi něco?“

Åsina tvář se proměnila v nekonečnou pavučinu vrásek. Ti, co ji znali, věděli, že je to jasná známka nespokojenosti. Sklonila se na stranu postele a opatrně položila štíhlou ruku v gumové rukavici na dívčino podpaží. Pohnula paží, aby Lotte uviděla rudý svislý šrám.

„To děvče má pár modřin, ale žádné viditelné zranění až na tohle. Řekla bych, že je to škrábanec. Má odpovídající šířku, jasně ohraničený začátek a, jak tady vidíš, zakřivenou dráhu a na konci se vytrácí. Jinak nevidím žádná zranění. Žádné známky po škrcení nebo známky, že by něco vdechla a udusila se.“

„Udusila... Ty myslíš, že měla zástavu dechu?“

Lotte zlehka položila prsty na dívčín krk. Neviděla ani rýhy po provaze, ani známky otlaku. Åse souhlasně přikývla. Jediný zvuk, který byl v místnosti slyšet, bylo šustění pracovních oděvů. Nic není tak tiché jako smrt.

„Podívej!“

Åse nepatrně nadzdvihla jedno oční víčko. Lotte se naklonila blíž. Vždycky je nepříjemné dostat se příliš blízko k obličejí mrtvého. Je to jako bez dovolení narušit jeho intimní prostor. Tvář byla hladká, nebyly na ní patrné žádné známky boje. Na očích nic zvláštního nebylo. Lotte se tázavě podívala na Åse. Starší policejní technička se na malou chvíli zatvářila potěšeně nad Lottinou nedostačující znalostí.

„Že jo...? Já to taky na první pohled neviděla.“

Z tašky vytáhla lupu.

„Koroner, ovšem, ten to viděl jasně. Když si vezmeš lupu a podíváš se na okolí slzných kanálků...“

Åse Fruholmová přidržela lupu Lotte před očima. Hned bylo jasné, co koroner viděl.

„To jsou petechie?“

Åse Fruholmová se usmála. Bylo to u ní nezvyklé a obvykle k tomu docházelo pouze, když někdo na dlouhém jednání oznámil pauzu na cigaretu.

„Ano. Petechie čili Tardieuovy skvrny, můžeš si vybrat, jak tomu říkat. Objeví se ve spojivce při udušení.“

„Díky, přednášku nepotřebuju, Åse. Vím, co to je. Ale jde o to, že na těle nejsou žádné další známky dušení. A jsou velice malé, skoro neviditelné.“

Lotte se narovnala. Nepříjemný pocit z blízkosti mrtvé dívky byl stále silnější.

„Mohli ji udusit ve spánku? Že by se opila až do bezvědomí a spadla na postel tak, že se udusila o polštář?“

„Teď se ještě nedá nic bližšího říct. Možná by se to dalo vysvětlit polštářem, ale nemá kolem úst a nosu zbytky vláken. Polštáře, co jsou na posteli, jsou hodně načechrané, takže by určitě nějaké zbytky vláken na obličeji měla. Hodně věcí ukazuje na nedostatek přísunu kyslíku. Dobu smrti odhaduji na včerejší večer. Když se vedle ní Alexander Gudmundsson dneska ráno o půl deváté probudil, posmrtná strnulost už postoupila natolik, že zůstala ve stejné poloze, když se ji pokusil otočit.“

Lotte se prudce postavila a chytila policejní techničku za rameno.

„Co jsi to k čertu řekla? On ji objevil Alexander?“

Åse nadzdvihla obočí a udiveně se podívala na Lotte.

„Ty to nevíš? Nejenom, že ji objevil. On s ní strávil celou noc.“

Lotte rychle odešla z pokoje. Děvče nejspíš někdo uškrtil a ona naprosto nerozvážně poslala toho, kdo s ní sdílel lůžko, pryč z místa činu. Viljar přijal hovor po dvou zazvoněních a Lotte mu objasnila situaci. Požádala ho, aby přišel do domu, aby se s ním nejdřív mohla trochu pohovořit. Alexanderovi bylo teprve sedmnáct a Lotte nechtěla brát chlapce na policejní stanici bez otcova souhlasu. Kromě toho... Jak znala Viljara Ravn Gudmundssona, bylo vždycky dobré ho nejprve trochu uhníst, než ho dá vykynout.

Svlékla si pracovní oděv a sešla dolů do okrově žlutého sousedního domu. Chtěla tam na Viljara počkat s ostatními mladý-

mi lidmi, kteří se účastnili mejdanu. Dva z nich poznala. Trochu ji zarazilo, když mezi nimi uviděla malou Mariu Friestadovou. Jako studentka ji párkrát hlídala, když byla Maria, dcera nejbližších sousedů, úplně malá. Zato přítomnost Ingara Fjella ji příliš nepřekvapila. Vyrosl z něho urostlý a pohledný hoch. Syn bývalého náčelníka policejní stanice v Haugesundu. Když jako děcko běhával po chodbách stanice, byl miláčkem všech. Pořád ještě se občas zastavil prohodit pár slov.

Lotte k němu došla a pozdravila ho. Bylo na něm vidět, jak ho to, co se tu odehrálo, tíží. Lotte si všimla, že před ostatními sotva skrýval slzy.

„Znal jsi ji?“

Ingar přikývl, ale chvíli nic neříkal. Déšť a chlad způsobily, že se celý chvěl. Už otevřel pus, aby něco řekl, ale zaváhal. Nakonec se zeptal:

„Proč ti nejlepší odcházejí nejdřív?“

Řekl to tak tiše, že to nikdo jiný kromě Lotte nezaslechl. Bylo jí ho líto. Jeho matka si vzala život, když mu bylo deset. Lotte tenkrát právě nastoupila na policejní stanici a tuhle událost si pamatovala až moc dobře. To ona ji totiž musela sundat z háku ze stropního trámu.

Lotte setřásla bolestnou vzpomínku. Uviděla Viljara, jak spěchá do kopce. Popobíhal, ale připomínalo to spíš nepovedenou závodní chůzi, protože při každém spěšném kroku propínal nohy. Počkala, až se vydýchá a využila té chvíle k tomu, aby mu vysvětlila, jak je situace vážná, a řekla mu také, že nevěděla, že Alexander má něco společného s objevením Emiliina těla.

„Je na tom Alex dobře?“

To se zeptal Ingar.

Viljar přikývl. Kuřácké plíce se pořád ještě nevzchopily k verbální odpovědi. Lotte šla s Viljarem dolů na parkoviště, kde nechal auto. Poslala dotaz, jestli už někdo Alexandera předběžně vyslechl. Knut Veldetun okamžitě odpověděl.

„Já jsem s ním mluvil. Řekl, že ji objevil dneska ráno, když se probudil.“

„Dobře, to odpovídá tomu, co říkala Åse.“

„Jo, ale neřekl jsem jí nic o té rvačce.“

Lotte se zastavila. Rukou naznačila Viljarovi ať počká.

„Rvačka? Něco, co bych měla vědět?“

„Jo. Pár těch mladejch řeklo, že se Gudmundsson pokusil dneska ráno proklouznout ven z ložnice a že tvrdil, že tam Emilie není. Potom se jim prý pokusil zabránit v tom, aby do ložnice vešli. Když ho odstrčili, utekl. Proto tu byl tu ten zmatek, když jsme přijeli na místo činu.“

„Do prdele!“

Lotte se rozběhla k Viljarovu autu. Měla se nejdřív zeptat Knuta. Ten mladý student, se kterým mluvila, zjevně věděl houby. Jenom stál a hlídal.

Když Lotte s Viljarem vkročili do zatačky, kde Viljar zaparkoval auto, stalo se něco nepředstavitelného. Na sedadle řidiče ve Viljarově nové mazdě seděl Alexander. Jakmile je uviděl, jak běží dolů z kopce, sešlápl plynový pedál k podlaze a povolil spojkou. Od kol vyletěla sprška šterku. Vozidlo se několikrát zlověstně zakývalo ze strany na stranu, potom srovnalo směr a rychle vyrazilo směrem k ulici Vestevegen.

ČTVRTĚ ASALVIK – JEZERO TOSKATJØNN, HAUGESUND

Neděle dopoledne, 1. března

„Do prdele!“

Alexander vykřikl, když vozidlo ve smyku vjelo na ulici Skillebekkgata. Projížděl ostrou zatáčkou příliš vysokou rychlostí, vozidlo narazilo zadní části do živého plotu z tují a část větví táhlo za sebou. Alexander měl problém vrátit vozidlo do jízdního pruhu. Celý šťastný si uvědomil, že v protisměru nic nejede. Potom kola zase přilnula k vozovce a auto nabralo rychlost.

Propadl panice. Každíčkový nervový spoj byl jako hořící zápalná šňůra. Pevně se chytil volantu. Na křižovatce s ulicí Haugevegen nezpomalil, jenom jednoduše zavřel oči a jel. Slyšel skřípění brzd, ale než došlo k nárazu, už byl za křižovatkou. Když oči znovu otevřel, jel plnou rychlostí ke světelné křižovatce na ulici Karmsundgata. Pár postarších manželů se zastavil nahoře u bytů na ulici Flokesgate a sledoval drama. Muž, který právě přecházel na přechodu pro chodce u domů s obecními byty, se otočil na podpatku a mazal zpátky. Alexander měl červenou, jenomže jel příliš rychle na to, aby dokázal zastavit.

Hlasitě zanačoval a pokusil se vůz otočit doprava. Když na jediném semaforu na cestě chytil červenou, pomyslel si, že má sakra smůlu, ale velmi rychle přišel na jiné myšlenky. Jak auto klouzalo po zmoklém asfaltu, ucítil, že ho neovládá tak, aby byl schopen ho udržet ve správném jízdním pruhu. Auto si žilo svůj vlastní život a prosmýklo se středem vozovky do levého jízdního pruhu. Kdyby bylo páteční odpoledne a ne nedělní dopoledne, určitě by narazil do kolony vozů. Kolem sebe slyšel zoufalé troubení. S výkřikem udržel vozidlo na silnici. Znovu přidal plyn a stiskl klakson, aby přiměl protijedoucí vozidla odbočit do jednosměrky směřující na jih do ulice Karmsundgata. Když

se přiblížil se k parku Lotherparken, podařilo se mu dostat vůz do správného jízdního pruhu. Za ním skončila v příkopu dvě osobní auta, kterým se v poslední setině vteřiny podařilo zabránit ošklivé čelní srážce.

To tak abych šel k nějakému posranému policejnímu výsledku...

Alexander věděl, že je ve velkém průšvihy, a začal prohledávat kapsy u bundy, kterou mu donesl mladý policista. Prohledat je ale nestihl, protože dojel ke kruhovému objezdu u čtvrti Flotmyr a musel se rozhodnout. Buď prudce zabrzdí a bude doufat, že zastaví dřív, než to napere do autobusu, který vyjížděl z kruhového objezdu a blížil se k němu zleva, nebo přidá plyn a bude se modlit, aby autobus odbočil na jih a ne dolů do centra města. Rozhodl se pro druhou možnost.

Když se vřítel do kruhového objezdu, uslyšel Alexander svůj vlastní výkřik. Řidič autobusu se opřel do klaksonu. Alexander měl pocit, že mu přímo do uší zařvala námořní siréna. Pneumatiky zaskřípěly. Těsně se otřel o boční stranu autobusu, projel kruhovým objezdem a pokračoval po čtyřproudové silnici dál na jih. Jako na slalomu předjížděl vozidla, která jela před ním směrem k čerpací stanici Esso u Flotmyru. Do následujícího kruhového objezdu u Haugesundského stadionu vjel takovou rychlostí, až se vůz opovážlivě naklonil.

Když se blížil k nemocnici, uslyšel za sebou vytí sirén. V zrcátku uviděl, jak se k němu v kopci ve směru od vysoké školy Stord/Haugesund přibližují modré majáčky. Alexanderovo srdce už nepumpovalo krev, ale čistý adrenalin, který si dral cestu v jeho cévách a žilách. Podruhé začal pravou rukou prohledávat kapsy bundy a levou držel volant. Když se přiblížil k redakci Haugesundského deníku, začal mu zvonit mobil.

Alexander ho chytil, aniž by se podíval, kdo volá. Předpokládal, že policie. Zařval do telefonu:

„Táhněte všichni k čertu!“

Pak otevřel okýnko a vyhodil mobil ven. Sotva udržel vozidlo na silnici, když projížděl dalším kruhovým objezdem vedle prodejny 7-Eleven. Příliš pozdě si všiml cyklisty, který přecházel na přechodu pro chodce. Tentokrát nešlo srážce zabránit.

Alexander nabral zadní kolo bicyklu takovou rychlostí, že cyklista i s kolem vyletěli ven ze silnice a přistáli někdy vzadu za ní. Ve zpětném zrcátku viděl, jak první policejní vůz prudce zabrzdil a z něj vyběhl policista pomoci zraněnému cyklistovi.

Všechno šlo do kelu. Praštil rukama do volantu. Když napotřeťi prohledával kapsy, našel konečně to, co hledal. Okýnko měl pořád stažené, chňapl po všem, co měl v kapse, a vyhodil to. Okamžik nepozornosti stačil. Když znovu zvedl oči, uviděl před sebou blikat modrá světla. U kruhového objezdu vedle prodejny Opelů stála dvě policejní vozidla a policisté právě stavěli provizorní zátaras.

Alexander chytil volant a otočil vůz opačným směrem. Ve vteřině ztratil kontakt s vozovkou a podvozek zadrhl o cement, jak vůz najel na cementovou vyvýšeninu. Auto se odlehčilo, a když kola narazila na druhé straně na asfalt, proklouzla mazda elegantně kolem jednoho z policejních vozů. Policisté ještě nestihli zatarasit celou silnici, takže Alexander vyrazil nahoru směrem ke čtvrti Raglamyr.

Když najel na betonovou zábranu, pustil Alexander v hrůze volant, takže ho musel okamžitě zase chytit, aby nevjel přímo do svodidel. Odřel pravou stranu vozu. Pevně se držel volantu a lapal po dechu. Ramena se mu trásla. Když auto projíždělo kolem Raglamyru, představil si, co se stane, až policie obrátí naruby jeho pokoj v tátově bytě. Když minul jezero Toskatjønn, rozhodl se, že pojede směrem na Kolnes. Tam byla spousta odboček, kde by mohl ukrýt auto. Musí zmizet, nějakým způsobem se nepozorovaně dostat domů a vzít si to, co tam má. Přinejmenším notebook.

Rychlost auta se už blížila k maximální rychlosti, kterou bylo auto schopné jet. Alexander vyjel z dlouhé zatáčky před mýtnou stanicí u jezera Toskatjønn. Když se silnice začala za zatáčkou pomalu narovnávat, pochopil, že nastal osudový okamžik. Na obou stranách silnice vedle něj blikaly modré majáčky. Pak si všiml, že na vozovce jsou položené pásy s hřeby. Reagoval okamžitě. Sešlápl brzdu tak prudce, až ucítil, jak došlápl na podlahu.

Kola se ani nehnula, ale asfalt byl mokrý, takže ve výsledku se rychlost vůbec nesnížila. Alexander se řítíl na pásy s hřebíky. Když na ně vjel, ozvaly se dvě rány a volant přestal poslouchat. Auto sebou házelo ze strany na stranu a on se snažil ho řídit. Nešlo to. Pustil volant, dal si ruce před obličej, a když uviděl, jak se vůz řítí přímo na skálu na pravé straně silnice, hlasitě se rozkřičel.

ULICE KARMSUNDGATA, HAUGESUND

Neděle dopoledne, 1. března

V životě existují krátké okamžiky, mezery v čase, kdy člověk pochopí, že všechno, co si myslel o lidské existenci, byla iluze. Že skutečnost je jenom dvourozměrná letecká fotografie, na které jsou všechny důležité detaily vygumované do šedých stínů. V těchto zlomcích okamžiků chápeme, jak málo toho víme i jak jsme bezmocní.

Viljar Ravn Gudmundsson takový okamžik právě zažíval. Jak bezradně stál v prudkém lijáku a jen se díval, jak syn mizí s autem, které mu právě ukradl, pohltil ho pocit absolutní bezmoci. Když se k němu Lotte Skeisvollová obrátila a čekala, co jí odpoví, neměl co říct. Tohle byla prostě logická chyba. Alexander by nikdy nic takového neudělal. A stejně se to stalo.

Viljar stál na okraji cesty a sledoval, jak zadní světla jeho vlastního auta zmizela na konci ulice Vestevegen. Lotte se rozběhla dolů ke svému autu a přitom rychle mluvila do vysílačky. Viljar zůstal na malou chvilku stát, pak se rozběhl za ní. Musí Alexandra zastavit dřív, než zničí sebe nebo to úplně nové auto. Lotte se posadila za volant a mávla na Viljara.

Viljar s podivem sledoval, jak si Lotte dává na čas. Zapnula si pás, zkontroloval zrcátka a něco hledala v přihrádce. Viljar se třásl rozčilením, jak spěchal. Nakonec se neudržel:

„Co děláš? Vždyť se nám ztratí! Copak ho nechceme dohonit?“

„Ne.“

„Ne...? Co tím chceš říct? Musíme ho zastavit. Vždyť ani nemá řidičák.“

Lotte Skeisvollová nastartovala auto. Pomalu vycouvala z parkovacího místa a beze spěchu sjížděla dolů po ulici Vestevegen.

Podívala se na něj a položila svoji pravou dlaň na jeho ruku, kterou měl v klíně.

„Náš úkol není ho zastavit, Viljare. Všechny hlídky dostaly upozornění a při první příležitosti Alexandera stopnou. Jedeme za nimi. Víc udělat nemůžeme.“

Pokusila se o něco, co měl být nepochybně uklidňující úsměv, ale vypadala přitom spíš jako soucítí pohřební agent. Viljar by ze všeho nejraději vyskočil z auta a běžel za Alexanderem. Musel něco *udělat*. Cokoliv jiného, než se tu teď kodrcat s Lotte rychlostí traktoru. I staříci v klobouku v kraksnách s velkými nárazníky by na ni netrpělivě troubili.

„Lotte... Prosím, já plavu rychleji, než ty jedeš.“

Znovu se objevil ten dvojznačný úsměv. Protáhla se v sedadle a zhluboka si povzdechla. Zastavila na červenou na semaforu u vjezdu do ulice Karmsundgata. Déšť bušil do oken. Stěrače se pomalu pohybovaly ze strany na stranu a kolem nich projížděla auta klidným nedělním tempem.

„Nejlepší, co můžeme udělat, je zjistit, co způsobilo, že tvůj syn zpanikařil. Ne hnát se za ním a vyděsit ho ještě víc, než je teď. Oni ho zastaví včas, daleko se nedostane.“

Viljar odevzdaně rozhodil ruce.

„Já sakra nemůžu vědět, co si myslí! Když se snažím si s ním popovídat, dostaneme se maximálně k tomu, že já mluvím a on občas zavrčí. Včera to byl rekord – dokonce dvakrát mi odpovídal na to, na co jsem se ho ptal.“

Lotte se u kořene nosu objevila vráska. Na kratičkou chvíli se na něj podívala, aby vzápětí znovu upřela pohled na cestu.

„Vy spolu nikdy nemluvíte? Vždyť u tebe bydlí.“

„Jdi do prdele, Lotte! Nedělej, že víš všechno nejlíp! Už jsi někdy zkoušela bydlet s pubertákem, se kterým třískají hormony, v uších má nepřetržitě sluchátka a v rukou mobil? Když máš jo štěstí, tak na tebe něco zavrčí nebo se uráčí vyžvejknout „he?““. Občas. Matně si vzpomínám, že před pár lety vyslovil Alex celou větu. To datum jsem si zapsal do kalendáře.“

Viljar věděl, že je nespravedlivý, ale cítil potřebu bránit se před touto bezdětnou ženou, která i nakřivo posazený filtr v pře-

kapávači na kávu považovala za porušení zákona. Minuli prodejnu Tonjer Skilt & Dekor a začali sjíždět dolů ke kruhovému objezdu u Flotmyru, když ožila policejní vysílačka.

„Všem jednotkám... Máme před sebou objekt. Jede příliš rychle.“

Lotte zařala čelist. Viljar viděl, jak se ze všech sil snaží zachovat klid. On sám se uvnitř celý třásl. Nohy se mu klepaly tak, že s nimi bubnoval do podlahy.

„Zavolej mu!“

Pokývla směrem k telefonu, který měl v rukou.

„Teď...? Vždyť řídí, mohl by sjet z cesty, kdyby...“

„Můžeš udělat, co jsem ti řekla? Zavolej mu, povídám! Přiměj ho, ať zastaví.“

Viljar našel pomocí zrychlené volby správné tlačítko a dal si mobil k uchu. Netušil, co by měl říct, pokud by chlapec hovor přijal. Jednoduše na to nemyslel. Když byl hovor spojen, slyšel pouze Alexovo nadávání. Když mobil odložil, Lotte se na něj tázavě podívala.

„Řekl mi, ať táhnu k čertu... Pak zavěsil.“

Viljar si schoval hlavu do dlaní. Když se podruhé ozvala policejní vysílačka, znovu pocítil ten starý známý nápor úzkosti, která se ho chopila a pokoušela se ho neúprosně stáhnout do černé díry.

„Zastavujeme. Objekt srazil cyklistu na přechodu pro chodce u vydavatelství. Cyklista leží v jízdní dráze.“

O Viljara se pokoušely mdloby. Panika, strach a šílené obavy. Až ve chvíli, kdy otevřel okno, aby se mohl lépe nadechnout, si všiml, že Lotte zajela k čerpací stanici Esso na ulici Karmsundgata. Pach diesellového paliva ho pállil v nose. Lotte seděla jako zkamenělá za volantem. Neříkala nic.

„Lotte, musíš jet! Alex někoho srazil.“

Viljar zavřel okýnko, otočil se k ní a uviděl, že není schopna řídit. Ruce se jí třáslы, dýchala zrychleně. Pokusil se ji uklidnit tím, že jí položil dlaň na tvář a otočil jí hlavu k sobě. Viděl, že je zalitá studeným potem. Rozepnul jí bezpečnostní pás a rozepnul první knoflík ve výstřihu.

„To bude v pohodě, Lotte. Snaž se klidně dýchat. Pusť volant a uklidni se. Zůstaneme tady. Jak jsi řekla, stejně nemůžeme nic dělat.“

Bylo s podivem, že jeho snaha uklidnit Lotte zabrala na jeho vlastní panickou úzkost. Věděl, že se Lotte s úzkostmi v posledních měsících potýkala, ale věděl taky, že ostatní by se o tom dozvědět neměli. Okamžitě by ji vyřadili z operativní činnosti a posadili k psacímu stolu.

I Viljar byl jako přehrada, které se každou chvíli protrhne hráz. Věty, které se ozývaly z policejní vysílačky, byly k neuvěření. Jeho vlastní syn prchal před policií a zjevně byl úplně mimo.

Co děláš? Proč se tolik bojíš?

Nemohl ani pomyslet na to, že chlapec v ulici Karmsundgata srazil cyklistu. Periferním viděním zachytil, že se Lotte začala probírat a pokusila se ho neobratně obejmout přes řadicí páku, volant a bezpečnostní pás. Pak se nechala obejmout. To bylo dobré znamení. Tohle nedokázala často.

Když se Viljar znovu usadil do sedadla, ozval se z vysílačky hluk a chaotické zvuky. Viljar chytil Lotte křečovitě za ruku a přitom poslouchal popis Alexanderovy cesty u jezera Toskatjønn. Z vysílačky slyšel ránu, jak auto narazilo do skály. Prudce vyskočil ze sedadla a ze všech sil se rozběhl do kopce. Poslední slova, která z vysílačky v běhu zaslechl, byla:

„Potřebujeme záchranku. Objekt narazil do skalní stěny.“

Veronika

Sklenička spadla na zem. Veronika Østensjøová se rozhlédla po pokoji. Kdo to byl, zjistit prostě nešlo. Uklízet po tomhle mizerném mejdanu bude peklo, pomyslela si a dopila ledovou tříšť, která zbyla ve skleničce po domácím mojitu. *Ještě štěstí, že se máma s tátou vrátí až v úterý.*

V pokoji bylo asi dvacet mladých lidí. Mejdan se ovšem rozjížděl i v dalších místnostech v domě. Hudba z reproduktorů duněla a vibrovala podlahou do rytmu, ve kterém je zpěvák Freddy Kalas povzbuzoval k pití.

„Viděla jsi Alexe?“

Emilie se k ní prodrala. Vypadala rozčileně. Lícidla se jí rozmazala a havraní vlasy, které měla včesané ve sponě, se jí začaly z účesu uvolňovat. Příléhavé bílé šaty se měla vyhrnuté až na stehna.

„Jak to do prdele vypadáš? Co se děje?“

Emilie se podívala dolů na Veroniku, která byla o půl hlavy nižší. Sklonila se jí k uchu a zařvala:

„Ser na to, jak vypadám. Viděla jsi Alexe?“

„Proč tě zajímá ten malej parchant, Emilie? Slintá pokaždé, když se k němu přiblížíš. Spooky, řekla bych.“

Emilie šťouchla do Veroniky takovou silou, až Veronika ztratila rovnováhu a musela se opřít o stěnu.

„Na to se tě nikdo neptal, Veroniko.... Je to jasný? A jestli si myslíš, že tví kámoši, co sis sem přivedla, jsou lepší, tak to se sakra pleteš.“

Emiliino chování bylo podivné. Obyčejně bývala veselá. Vtipná. Ale tenhle večer byla našťvaná a jedovatá od chvíle, kdo do dveří vešli první hosté. Veronice bylo do pláče. Jí se nikdo neptal

na nic, ji brali jako samozřejmost. Každý víkend totéž. Když se někde objevili kluci, byla Veronika vzduch.

Pořád se věšeli na Emilii. Nejvíce za ní běhal Alex. Držkatej vejta. Navíc byl moc mladej. Moc drsnej. Moc samolibej. Takovýhle kluci táhli za Emilií jako mouchy za mucholapkou. Veronika zůstala sedět a sledovala Emilii pohledem. Ta vklopýtala do místnosti, na chvíli se zastavila a dala se do řeči s Bjørnarem Nedstrandem. Bylo zjevné, že se kvůli něčemu hádají. Za chvíli k nim přišel Ingar Fjell a přiměl je, aby s hádkou skončili.

Najednou se přímo před Veronikou objevila Embla Tuastadová a zatarasila jí výhled na taneční parket. Měla nakrátko ostříhané vlasy v chlapeckém účesu. Pichlavé zelené oči. Jako obvykle byla úplně střízlivá s blahosklonným výrazem v tváři. Vzorctnosti, který nikdy nešlápl vedle. A jako vždycky si pamatovala úplně všechno, co se stalo, a co kdo řekl. Veronika nesnášela její nekonečné lamentování a po několika slovech zmizela mezi tanečící páry. Cestou ji zastavil Bjørnar, takže musela rozlousknout dilema. Najít Emilii nebo využít příležitosti a pokusit se sblížit s Bjørnarem? Zvolila druhou možnost.

Bjørnar Nedstrand nebo spíš Pan Božský jak mu říkali, byl atlet. Narážka na nadsamce ze seriálu Sex ve městě nebyla náhodná. Přezdívkou navíc ještě posílily pikantní detaily, které o něm začala před několika měsíci rozšiřovat jeho bývalá přítelkyně.

Veronika se ho musela pevně chytit oběma rukama a dávat přitom pozor, aby ji nesejmuli nadšení tanečníci kolem nich. Bjørnar se zlehka kolébal do rytmu. Pravou ruku položil Veronice na zadek. Jeho úsměv byl upřímný, vřelý, oříškově hnědé oči vyzařovaly směsici zájmu a ohleduplnosti. Veronika ucítila v těle rozechvění a nechala se vést.

Štěstí však mělo krátké trvání. Za chvíli se před nimi objevil Yusuf Samfari a poklepal Bjørnara na rameno. Ten skrček se musel skoro postavit na špičky, když se snažil domluvit s kámošem. Veronika se snažila Yusufovi naznačit, aby odpálil, ale tomu byla její snaha ukradená. Cítila, jak se v ní znovu probouzí vztek, když ji zase někdo ignoruje, ale neřekla ani slovo.

Yusuf Bjørnara chytil a odtáhl ho z parketu. Veronika zachytila pouze první slova.

„Máme dohodu, Bjørnare!“

V rohu u toaletního stolku seděli další dva letošní maturanti, se kterými Veronika chodila do posledního ročníku na Vardafjellskou střední. Vidar a Even. Když si všimla, co dělají, narovнала se a vyrazila směrem k nim. Periferním viděním zaznamenala, že Maria, nová Evenova přítelkyně po jejím příchodu okamžitě zmizela. To dělala vždycky. Vyhýbavější a neduživější holku snad neviděla...

„Hele, Evene... Mohl bys okamžitě přestat s tou pakárnou? Vždyť je každému hned jasné, co provádíte.“

Na skleněné desce toaletního stolku stály vedle sebe připravené dva bílé proužky. Even seděl u stolku s krátkým červeným brčkem. Neslyšel ji nebo ji nechtěl slyšet. Vtáhl do sebe jeden proužek a nabídl jí brčko. Jeho kámoš okamžitě vyletěl:

„Do prdele, Evene! Na tohle zapomeň!“ přitáhl si brčko a druhý proužek zmizel ze skleněné desky stolu dřív, než Veronika stihla dál protestovat.

Potrásla hlavou. Jestli se tohle dozvědí rodiče, má s víkendy bez dozoru utrum. Ještě štěstí, že tenhle soused, Trond, dostal za úkol dohlédnout na to, aby bylo všechno v pohodě. To je určitě trochu uklidnilo. Soused slíbil, že o mejdanu nic neprozradí, pokud na něj bude taky smět přijít a bude smět pít, co si vybere. Byl to vlastně i tátův kamarád, byli stejně staří, ovšem tenhle chlápek byl v pohodě. Jedinou nevýhodou bylo, že si přitáhl kamaráda. Geirmunda Bakkena, starého uslintaného dědka.

Najednou znovu uviděla Emilii. Bylo zřejmé, že se jí podařilo objevit Alexe, ale náladu jí to nespravilo. Stáli na tanečním parketu. Párkrát do něj strčila. Veronika zaslechla, jak mu nadává. Několik ostatních tančících se zastavilo a sledovalo, co se děje.

Alex začal dělat rozruch, jak měl ve zvyku. Velkou silou Emilií odstrčil a něco na ni křikl. Emilie ho udeřila dlaní do tváře. Kdyby místností nedunělo na plné pecky „*Take me to church*“, byl by slyšet křik a hlasitý potlesk přítomných.

Alex bez varování Emilii facu vrátil takovou silou, že spadla na podlahu. Pak se chytil za tvář. Veronika vyrazila dopředu,

aby kamarádce pomohla, ale uvízla v davu. Slyšela pouze, jak něco naráží do stěny a do lamp. Potom zahlédla, jak se Ingar s Eivindem pokoušejí uklidnit situaci.

Najednou před ní zase stála Emilie a rychle ji objala. Potom nejistými kroky zmizela z místnosti. Veronika chvíli uvažovala o tom, že za ní půjde, ale nakonec obrátila pozornost k parketu. Alex to schytl. Byl celý zrudlý, pravou tvář měl nateklou a rukama se snažil zastavit krvácení z nosu. Nad ním stál Ingar a udržoval několik kluků v bezpečné vzdálenosti.

„Už má dost, rozumíte? Je mu sedmnáct. Nebudeme tady snad řezat malý kluky nebo jo?“

Veronika se na Ingara vděčně usmála. Když si byla jistá, že se nikdo nedívá, poslala mu vzdušný polibek. Jestli něco opravdu *nepotřebovala*, byla to rvačka v obýváku. Veronika se usadila v křesle, vzala si hrst chipsů a sledovala souseda, jak se s kámošem snaží domluvit několika klukům, kteří zbili Alexe. Kdyby bylo na ní, mohli toho pitomce třeba stlouct do bezvědomí, ale bylo dobře, že Anfin sen uklidnil rozbouřené emoce.

Nakonec ti dva staříci pomohli Emilii odejít na chodbu. Sotva se udržela na nohou. Souseda by Veronika nechala, ať v klidu Emilii pomůže uložit se do postele, ale jeho kámoš se jí nezamlouvat. Vůbec neskrýval, proč je tady. Jakmile se k němu přiblížila nějaká holka, už měl ruce úplně všude.

Veroniku na krátký moment přemohla nevolnost. Musela se předklonit a zhluboka dýchat. Kolem ní prošel Ingar. Nezastavil se. Vedl potlučeného Alexe k záchodu a do toho mu z reproduktorů hlasitě vyřvával raper OnklP.

„*Mám pocit, že jsem v pekle. Šmejdi tu rejdi kolem, šmejdi tu rejdi!*“

AUTOBUSOVÁ ZASTÁVKA FLOTMYR, HAUGESUND

Neděle odpoledne, 1. března

„Vy to nechápete. K tomu, aby zvítězilo zlo, stačí, aby slušní lidi, jako jsme my, nic *neudělali*. Máme přece odpovědnost! Musíme lidi probudit k boji.“

Terje Nitter zmobilizoval veškerou vnitřní sílu, aby působil dostatečně přesvědčivě. Ostatní vypadali nejistě. Ustrašeně. I když se neodvážili říct to nahlas, viděl to na nich. Rozčilení. Vnitřní neklid. Těživé pohledy. Vzduch byl chladný a syrový. Pod zvláštnou střechou autobusové zastávky byli chráněni před deštěm, ale vydáni všanc lezavému větru. Chlad pronikal skrze vrstvy oblečení. Měli pocit, že by tu stejně dobře mohli stát úplně naží. Flotmyr byl jejich „Check Point“. Nikomu nepřipadalo divné, že se tu sešli. Vypadalo to, že tu stojí vedle sebe jenom náhodou. Že čekají na autobus, který nikdy nepřijede. Rozhodně ne sem.

„Chápete, že už je pozdě přestat? Je na nás, abychom probudili norský lid z letargie. My nejsme hrozbou pro demokracii. Hrozbou jsou lidi z médií a od policie, kteří systematicky přebarvují skutečnost na růžovo. Neinformují otevřeně a čestně o důsledcích imigrační politiky, která se co nevidět vymkne z rukou. Teď je naprosto rozhodující, jestli dokážeme udržet směr.“

Terje Nitter studoval jejich reakce. Hledal známky nejistoty. Sdělení neztratilo svoji sílu. To důsledky toho, na co se chystali, je zneklidňovalo. Přípravoval je na to, co se stane, ale zřejmě až teď jim došlo, jak je to vážné. To, co se podobalo hře, ten důmyslný výmysl, se brzy stane skutečností.

„Hej! Poslouchejte. Zapomeňte na to, co lidi říkají, jo? My *nejsme* nacisti. Tyhle idiotské kecy mě příšerně vytáčejí! Ukazují, jak vymyté mozky tady máme, co se Norsko dostalo pod anglosionistický vliv. My... vy a já, my jsme *vlastenci*. To je něco

jiného. My proti nacismu bojujeme. Bojujeme proti sionismu. A proti islamizaci.“

Na chvilku to už vypadalo, že se mu podařilo zažehnout v jejich očích jiskru. Terje Nitter byl závislý na tom, jestli se mu podaří zlomit nejistotu, kterou způsobila smrt Emilie Sand Vor-medalové. Musel je přimět, aby pochopili, že chyba musí mít následky, které umetou cestu, aby mohli dál pracovat. Terje si přitáhl kabát k tělu. Sehnul se na koleno a předstíral, že si zava-zuje tkaničky. Přitom mluvil dál.

„Poslouchejte! Je důležité, abyste to pochopili. Probírali jsme to už několikrát. Neútočíme na muslimy, neútočíme vlastně na nikoho. Nepodporujeme násilí. Jsme protivníci islámu. Nebo lépe řečeno islamizace. Ale tenhle boj se nebojuje řečma. Přišel čas na činy. Je to prosté.“

Odmlčel se, když se k nim přiblížilo kolemjdoucí děvče. Terje Nitter se otočil od ostatních. Posadil se na z půlky prázdný kufr na kolečkách, který měl s sebou, a zadíval se na bílé dřevěné domy na druhé straně ulice Leirangergata. Slyšel, jak se zeptala, jestli nečekají na autobus do Oddy. Terje na sobě nedal znát ani špetku zájmu o téma jejich rozhovoru, dokud dívce neukázali správné nástupiště o kousek dál. Pak se postavil a pokračoval tam, kde přestal.

„Pokud by průměrný Nor věděl, co je islám zač, vznikl by obrovský odpor. Ale teď se něco začalo dít. Je nás pořád víc. Na chůze nás chodí hodně, že? Stále víc lidí prozírá a vidí šílenství otevřené propagandy, kterou nám tady šíří kulturní socialisti ze Stortingu, norského parlamentu. Naším úkolem ale není stát a vykřikovat na ulicích hesla. My jsme *bojová jednotka*. Vedení spoléhá na to, že jsme schopní jednat. Rychle, efektivně a přesně. Takovou důvěru nám dali! Nebo ne? Spoléhají na nás.“

Neklid se zmírnil. Terje Nitter viděl, že jeho slova padla na úrodnou půdu. Že pochopili, jaká je jejich role, a také to, že je nutné, aby se nechovali jako stádo ovcí jako ostatní členové organizace. Musel je přimět pochopit, že to, co mají dnes večer udělat, je jediná správná věc. Že oběti jsou nezbytné. Že proti nepříteli bojují všemi prostředky, že brání svoji zem a kulturu.

„Jsem připravený bojovat, ale jsem závislý na vás. Musíme držet spolu, i když to něco stojí. Musíme povstat a bránit naši zem před plíživou islamizací. Musíme zasáhnout, abychom chránili norské ženy před násilím, před ponižováním a před cizí kulturou, která by je přinutila stát se otrokyněmi práva šaría.“

V nejbližších dnech musí udržet bojové oddíly pospolu. Ohlídat, aby se jednotka nerozpadla víc, než už se stalo. Eliminovat rizikové faktory, objasnit cestu k cíli.

Vydechl, chytil kufr na kolečkách a vyrazil směrem ke kiosku řetězce Narvesen. Vyslechli si ho. Pochopili ho. Vědí, co musí udělat. V čekárně dopil vodu z lahve a potom vyrazil na toaletu. Tam vytáhl z kufru igelitovou tašku, ve které měl šaty, co se mohly vyhodit a spálit. Vypnul mobil. Naposledy se na sebe podíval do zrcadla. Zhasl světlo a klidným krokem se vydal dolů do města. Měl tam nějakou práci, něco, co nemohlo počkat...

POLICEJNÍ STANICE V HAUGESUNDU

Neděle odpoledne, 1. března

„Nějak nemůžu brát toho chlapíka vážně.“

Harald Samuelsen, vyšetřovatel z policejní bezpečnostní služby, vypnul zvukový záznam ze schůze Norského odporu v klubovně v ulici Strandgata. Záznam pocházel z minulého čtvrtka. Harald natáhl své dlouhé nohy a otočil se k policejnímu řediteli Arnsteinu Guldbrandsenovi.

Policejní ředitel byl korektní a formální až do morku kostí. Upjatý ve své policejní uniformě. Čerstvě oholený se špetkou nemoderního parfému. Ocelově šedé vlasy ostříhané na ježka.

„No jo, já jsem sem bezpečnostní službu nezval. To je *vaše* vyšetřování, ne naše. Geirmund Bakken a lidi, co sdílejí jeho názor, pořádají podobné schůze už pár let. Podle běžného postupu jsme mezi ně infiltrovali, ale nic významného se tam nestalo. Dělají povyk, ale většinou jsou to samé blbosti.“

Policejní ředitel měl samozřejmě pravdu. To bezpečnostní služba si vyžádala odposlechy místností, kde se konaly schůze, a odposlech Bakkenova telefonu. To, že výsledky dosud nepřinesly nic, na čem by se dalo stavět, ovšem nutně neznamenalo, že se nejedná o znepokojivou činnost extremistické krajní pravice. Mohlo jít o frakce Norského odporu, které se nespokojí s pouhým diskutováním o problémech.

Stejně musíme začít tady, pomyslel si Harald Samuelsen. Mezi pravicovými extrémisty byl Norský odpor jednou z organizací, které vystrkovaly růžky. Jejich shromáždění v kraji Østlandet se v poslední době rychle měnila. Začala se podobat militantním výcvikovým táborům a buditelským setkáním. Tady v kraji Vestlandet se alarmující rychlostí zvyšoval počet sympatizantů kolem Geirmunda Bakkena. Útok na redakci časopisu Charlie Hebdo

v Paříži před necelým měsícem jim dodal energii. Odposlechy jim přinesly několik nových jmen, která bylo zapotřebí prověřit. Jinak si vyslechli několik hodin projevů Geirmunda Bakkena, které byly přesně takové, jak se dalo čekat. Neobjevilo se ale nic, co by se mohlo přímo spojit s nějakými činy.

„Prostě mi to nesedne, Guldbrandsene. Nezdá se, že by Geirmund Bakken měl koule na něco víc než se opičit po svých vzorech a šířit ty své hnusy na webu.“

„Jak jsem řekl. Tohle vyšetřujete vy, ne my,“ prohlásil policejní ředitel. „Jediné, co k tomu můžu dodat, je, že je tady v okrese Hauge land jediný, jehož profil odpovídá tomu, o kterém mluvíte. Dřív byly tady ve městě aktivní Norwegian Defence League a Vigrid, naše město má v tomhle směru dost temnou historii. V devadesátých letech bylo centrem pravicových radikálů z celého Norska. Ale teď... Ne, teď je tu jenom Geirmund Bakken a ti jeho kámoši.“

Harald cítil, jak na něj společně s dešťovými kapkami za okny padá trdomyslnost. Vstal, poodešel a podíval se na stříbrošedý výhled na úžinu Karmsund. Někáký muž v oranžové plášťence tam vyléval vodu ze člunu a žena s květovaným deštníkem, nejspíš manželka, stála na přístavním můstku a komandovala ho.

„Ovšem... Je tu trochu moc zvláštních náhod, když...“

Samuelsen se otočil. Policejní ředitel stále seděl v křesle a držel dlaně opřené o sebe ve tvaru pyramidy. Vypadal zamyšleně.

„A to? Z čeho vycházíte?“

„No, nevím... Ale Geirmund Bakken byl z nějakého podivného důvodu na tom večírku. Určitě to nic neznamená, ale je otázka, co dělal pětatřicetiletý chlap na mejdanu pubertáků a maturantů.“

Samuelsen nechal informaci usadit. Geirmund Bakken nepůsobil nijak zvlášť tvrdě, ale zlikvidovat děvče tmavé pleti na večírku maturantů....? Ne, tohle nepůsobilo pravděpodobně.

„Jak se hájí?“

Policejní ředitel rozhodil rukama. Vypadal, že mu to celé přerostlo přes hlavu.

„No... Tvrdí, že tam byl se svým známým. Někáký Trond Anfin sen. Že se tam zašli podívat, jestli to ti mladí moc nerozjeli, a museli přitom srovnat nějakou rvačku. Mimo jiné.“

Vyšetřovatel se opřel o opěradlo. Nohy měl příliš dlouhé na to, aby je mohl úplně natáhnout, aniž by přitom nekopl do lavky policejního ředitele. Pro jistotu v počítači otevřel policejní vyhledávač, ale výsledek hledání byl nulový.

„*Trond Anfinssen*... Ne, v dokumentech k tomu případu o něm nemáme jediný záznam. Víme o něm něco?“

Odpověď policejního ředitele přišla brskně. Působila téměř úsečně.

„Ne. Na Anfinsena máme za těch deset let, co žije v Haugesundu, sotva jednu pokutu za překročení rychlosti. Pokud je nám známo, nikdy se neúčastnil žádné schůze Norského odporu. On sám tvrdí, že Bakkena poznal ve fanklubu místního fotbalového týmu Maakebeerget.“

Fotbal... Harald Samuelsen v tomhle směru ještě nepátral. Fotbalové fankluby mají schopnost přitahovat lidi, kteří mají potřebu ohánět se pěstmi stejně jako vyřvávat. Kromě toho jsou semenišťem pravicových extrémistů. Tohle spojení objevili mezi Ultras v klubech fanoušků týmů Vålerenga a Lillestrøm. Tak proč ne v Haugesundu?

„Je váš fanklub také ve spojení s Ultras? To jsou ti násilníci, co vyvolávají rvačky a rozruch na zápasech.“

Arnstein Guldbradsen nasadil křivý úšklebek.

„Maakebeerget...? Ha, ha... Ne, na téhle tlupě je nejstrašnější, jak falešně někteří z nich zpívají.“

Harald odešel z kanceláře policejního ředitele a vydal se směrem k hotelu, kde měl rezervovaný pokoj na několik dalších dní. Nebylo nic neobvyklého, když vyšetřování uvízlo ve slepé uličce. Práce na kriminálce se vlastně moc nelišila od práce celníků. Člověk musel pročesat spoustu řitních otvorů, než objevil nějaké hovno. Přešel ulici Strandgata vedle kulturního centra Gamle Slaktehuset a přiložil si k uchu mobil.

„Už jsme s tím v Haugesundu pohnuli. Máme tady nějaké nitky, které musíme rozmotat. Není jisté, jestli to vyjde, ale můžete sem poslat dva muže a zajistit jim nocleh do příštího víkendu? Mám takové nepříjemné tušení. Myslím, že bychom měli být připraveni.“

NEMOCNICE V HAUGESUNDU

Neděle odpoledne, 1. března

Policista, který hlídal před pokojem, představoval nevyužitou pracovní sílu. Alexander byl po nehodě tak potlučený, že by se sotva dokázal vyplazit z pokoje. Viljar Ravn Gudmundsson neměl sil s Lotte Skeisvollovou vůbec diskutovat. Byl celý šťastný, že Alexander ten strašlivý náraz vůbec přežil. Sražený cyklista z nehody nakonec vyvázl se zlomenou rukou a několika odřeninami. Naproti tomu auto už mělo svoje poslední kilometry za sebou.

Pojišťovna se bude určitě stavět na zadní, zvláště když auto ukradl jeho vlastní syn, ale pokud nevyplatí kasko, byl Viljar rozhodnutý je vláčet po soudech tak vytrvale, že se z toho nevzpamatují.

Viljar zlehka přiložil dlaň na Alexanderovu tvář. Pohladil ji mechanickým pohybem, jak to dělával každý večer, když byl chlapec malý. Na mysl mu přišla dětská písnička od Alfa Prøysena, ale slyšet otce zpívat by pro sedmnáctiletého mladíka bylo přece jen trochu moc. Alexander zdvihl ruku, bolestí přitom zkrivil tvář, položil ji na Viljarovu paži a stiskl. Bylo zřejmé, že otcovu přítomnost oceňuje. Pak si však otcovu dlaň odsunul z obličeje. Viljar chlapci uhladil vlasy a přisedl si blíže k posteli. Skoro ho ztratil. Hoch měl takové štěstí, že to snad ani nebylo možné.

„Proč jsi utekl, Alexi?“

Syn opatrně otočil hlavu k otci. Slunce mu svítalo přímo do obličeje. Když neodpovídal, Viljar vstal a šel k tenkým bílým závěsům s modro-zeleným kostkovaným vzorkem a zatáhl je, aby Alexandera nerušily ostré paprsky. Uvědomil si, že slunce za chvíli zapadne za souostrovím Røvær. Složil si ruce na hrud-

níku, otočil se a znovu položil stejnou otázku. Tentokrát dostal mumlavou odpověď.

„Prostě jsem chtěl domů.“

„Domů?“

„Jo. Bylo mi jasné, že mě vezmete na policii, a to jsem prostě nemohl. Byla mi hrozná zima, chtěl jsem domů. Kdyby mě ti čmuchalové nehonili, bylo by to v pohodě.“

Viljar zavrtěl hlavou. Občas by dal ruku za to, aby pochopil, co se vlastně děje v hlavě kluka s ADHD.

„Je z toho přece nemůžeš obviňovat. Jel jsi jako šílenec. Toho cyklistu jsi mohl zabít.“

„Neviděl jsem ho. Nutili mě zvyšovat rychlost. Bylo fakt štígro, že jsem se mu ještě dokázal vyhnout a trefil jsem jenom zadní kolo.“

Samozřejmě ho tíží, že srazil cyklistu, pomyslel si Viljar. Typický Alex, sám sebe ohroží, aby zachránil ostatní. Několikrát se stalo, že se s někým porval, aby pomohl jinému, koho šikanovali. Vždycky se ale nakonec všechno svedlo na něj.

„Poslechni, Alexi, chápu, že jsi zpanikařil. Chápu, že jsi nikomu nechtěl ublížit, ale musíš začít myslet předtím, než budeš jednat. Když se objevila policie, měl jsi zastavit nebo zajet na stranu. Mohl jsi umřít.“

Alexander odvrátil hlavu. Zdálo se, že nesnese dívat se otci do očí. Ramena se mu zachvěla a Viljar pochopil, že bojuje se špatným svědomím.

Tohle už zašlo moc daleko, i tak ho zmáhá pocit viny...

„Alexi... Zapomeň na to. Mám strašnou radost, že žiješ, jasný? Nemysli na moje auto, je to jenom mrtvá věc. Jediné, co má význam, je, že to nakonec dobře dopadlo.“

Nepatrné, téměř neslyšné vzlykání po chvíli ustalo. Chlapec se otočil k otci a objal ho. Viljar seděl a díval se na všechny hadičky připevněné k jeho synovi. Jak mohl nechat klíčky v autě! Přece znal synovu diagnózu, věděl, že si může počínat naprosto bezhlavě. Měl na to myslet. Bez bezpečnostního pásu a airbagů by měl zlomenou každou kost v těle. Takhle vyvážl jen s pohmožděným tělem, odřeninami a zlomenými žebry. Byl to zázrak.

„Už na to nemysli. To já jsem dospělý, já se postarám o potíže, co budou následovat.“

Viljar chytil Alexanderovu dlaň na bílé peřině.

„Až tě odsud pustí, Alexi... Myslím, že ty i já potřebujeme být spolu, něco spolu podniknout. Jenom my dva. Třeba si vyrazit na víkend na výlet? Já už tě skoro neznám, vždyť spolu vůbec nemluvíme.“

Alexander se na otce usmál a Viljar ucítil, jak se mu celým tělem rozlévá teplo. Odpověď sice nedostal, ale cítil, že návrh byl přijat. Vyrušilo je tiché zaťukání na dveře. Viljar se otočil a uviděl v pootevřené škvíře tvář Lotte. Pokynul jí, aby vešla. Byla v civilu a s úpravou zevnějšku zašla nezvykle daleko. Horní knoflík červené blůzky měla nezapnutý. V jejím světě to bylo téměř nestydaté.

Pozdravili se pevným objetím. Odkáslala si a pokývla směrem k posteli, kde ležel Alexander. Jeho úsměv, který ještě před chvilkou zářil, vybledl.

„Je ti dobře, Alexandře?“

Došla za ním k posteli. Narovнала hadičky, které se zkroutily, a urovnala mu polštář, takže byl v jedné rovině s čelem postele. Alexander na ni překvapeně zíral. Odpověděl jí jen lehkým přikývnutím.

Ve stejnou chvíli do pokoje vešla Alexanderova matka, Hilde. Nateklé oči a zrudlé líce prozrazovaly, že brečela. Od chvíle, kdy se krátce po porodu s Viljarem rozešli, byla stálou příčinou Viljarova špatného svědomí. Bylo pro něj úlevou, když se před několika měsíci přestěhovala do Stordu. Konečně se mohl o Alexe starat sám, jak chtěl. Byla nepoddajná a u mladíka se syndromem ADHD přísné zákazy moc nezabíraly, jak si Viljar ověřil. Kluci jako on potřebovali roztáhnout křídla. Potřebovali trochu volnosti.

Hilde šla přímo k Alexanderovi, aniž by věnovala pozornost Viljarovi nebo Lotte. Potichu mluvila k chlapci. Lotte odtáhla Viljara stranou.

„Poslechni, než si to poví, nemůžeme jít na chvíli na chodbu? Musím s tebou probrat pár věcí.“

Viljar vycítil za maskou profesionála nervozitu. Zkontroloval si, jestli má pod předním rtem žvýkácí tabák, a v žilách se mu rozproudila krev. Vyšel za ní na chodbu. Mezi postelemi, zdravotními sestrami a potulujícími se zombíky objevila volný roh, kde si mohli nerušeně povídat.

„Musím mluvit s Alexanderem.“ Když se od Viljara nedočkala žádné reakce, dodala: „Sama.“

„No dobře, ale proč sama, jestli se můžu zeptat? Klukovi ještě nebylo osmnáct, takže má nárok na to, aby s ním byl dospělý.“

Ošila se. Bylo zjevné, že je jí celá tahle situace nepříjemná. Zhluboka se nadechla a narovнала se v zádech.

„Neřekne nic, pokud u toho budeš. Chápej, je to horší, než si myslíš. Jedna věc je, že se probudil a vedle sebe měl tu mrtvou dívku a že utekl tak, jak utekl. Teď se ukazuje, že ho viděli, jak se na tom mejdanu s Emilií zuřivě hádá. Skončilo to tím, že ji uhodil.“

Viljarovi došel dech. Cítil, že má problém se ovládnout. Musel se držet, aby se na Lotte nevrhl.

„Na to zapomeň, Lotte. Alex teď potřebuje ochranu. Žádná další obvinění. Konec příběhu.“

Otočil se na podpatku a znovu vešel do nemocničního pokoje. Nešla za ním, ale on zaslechl slova, která za ním volala:

„Je mi to líto, Viljare. Vážně... Ale ty nerozhoduješ, kdy příběh končí a začíná. O tom rozhodujeme my.“

POLICEJNÍ STANICE V HAUGESUNDU

Neděle večer, 1. března

Lotte Skeisvollová bojovala s démony. S plíživou, rdousivou prázdnotou, která ji připravovala o energii. Její motor, to, co ji vždycky nakopávalo kupředu, kamsi zmizel. Nechuť, kterou pociťovala, byla nenápadná asi jako jizvy od vpichů na koleni narkomana. Věděla, že to na ní ostatní vidí, ale musela předstírat alespoň náznak zájmu.

Všichni z týmu vyšetřovatelů chtěli domů, jenže u věcí, jako je tahle, je čas nedostatkovým zbožím. Museli být ve střehu od první vteřiny. „Nejlepší bude, když dneska stihneme to, na co zítra nezbude čas,“ řekl policejní ředitel Arnstein Guldbrandsen, když mu telefonovala, aby zjistila, jestli budou mít před večerní směnou poradu.

U kulatého stolu v zasedací místnosti seděli všichni, kdo pracovali ve vyšetřovací skupině, která objasňovala úmrtí Emilie Sand Vormedalové. Kromě policejního ředitele a jí samotné tam byla ještě technička Åse Fruholmová, policisté Lars Stople a Knut Veldetun a nový prokurátor Christopher Krüeger Ovesen. Frajírek, mladý právník s omezenou znalostí policejní práce.

Lotte rozdala papíry. Všimla si, že se po ní občas někdo tázavě podíval. Papíry byly rozdělené podle barevných kódů. Rozdala je bez desek a plastových kapes na dokumenty. Jen očíslované a spojené svorkami. Čistila si hlavu tím, že si před sebe rovnala poznámky do tří symetrických hromádek. Propisku položila tak, aby lícovala s prostřední hromádkou, a hrnek s kávou posunula o nezbytných pár centimetrů stranou, aby nekazil celkový dojem.

Åse Fruholmová na ni pohlédla s jemným, uklidňujícím úsměvem na rtech. Lotte nabrala z toho přátelského úsměvu sílu a postavila se.